

Fra dagbogen

Det er en smuk sommermorgen midt i august og min sommerferie er lige startet. Jeg er b-menneske og elsker at "snooze", så det er ikke uden særlig grund, at jeg denne morgen er lysvågen, da mit vækkeur ringer kl. 6.00. Jeg skynder mig i bad, pakker færdig og laver sandwich. Lidt efter ankommer min far, og vi kører hen til min søster, som skal passe mine katte og derefter videre mod Øresundsbroen. Vi har en lang køretur foran os og jeg glæder mig som et lille barn til juleaften. Mens vi kører derud af, tænker jeg tilbage; årsagen, til at vi skal på tur, er nemlig en beslutning, jeg tog et års tid forinden.

Misty, min gamle Russer på 14 år, har altid været meget inaktiv og uinteresseret i andre katte. Gavin på 6 er derimod en typisk Balineser, altså meget social og med et højt aktivitetsniveau. Misty har derfor aldrig været i stand til at dække hans behov for selskab. Selvom jeg altid har gjort mit bedste for at kompensere, har mine menneskelige begrænsninger det med at komme til udtryk. F.eks. når vi legede tagfat og Gavin løb igennem hele lejligheden på 1,42 sekunder og pænt sad og ventede på mig, når jeg endelig indhentede ham. Gavin manglede altså en legekammerat, der havde lyst til at lege, tumle, putte og "fællesvaske". Efter mange overvejelser besluttede jeg mig endelig for at anskaffe mig kat nummer tre.

Jeg havde længe drømt om et lille, hyggeligt stueopdræt og syntes det nu ville være et godt tidspunkt at prøve drømmen af. Så vores nye familied medlem skulle ikke alene opfylde kravene til stillingen som Gavins nye legekammerat, men skulle også være egnet som avlskat. Så jeg gik i gang med at lede efter en sød og smuk Balineser-pige.

I starten ledte jeg udelukkende på DSO's killingeliste. Men det blev snart klart for mig, at jeg også blev nødt til at søge uden for landets grænser. I mellemtiden havde jeg meldt mig ind i DSO og var kommet i kontakt med Heide, som meget venligt tilbød mig sin hjælp med at finde en killing.

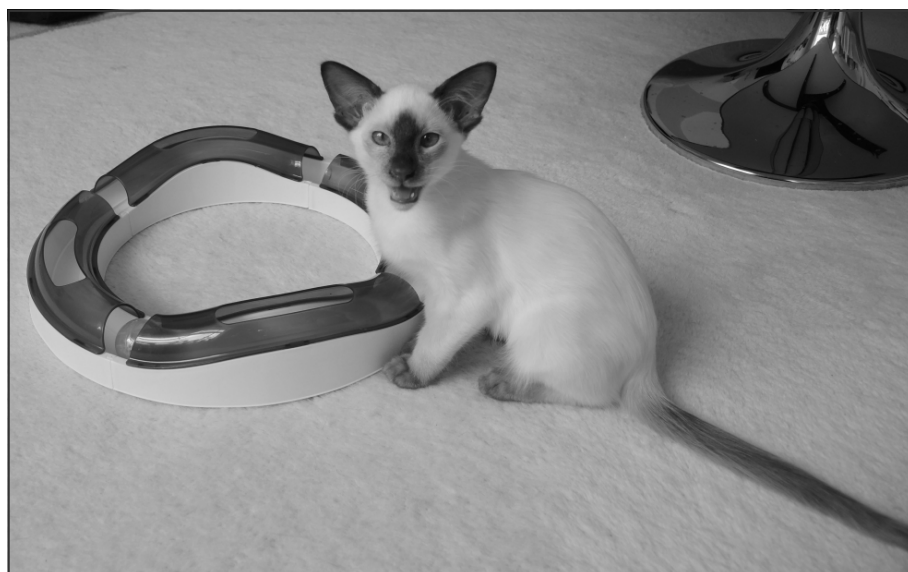
Gavin og Bianca

Det satte jeg stor pris på, for som en helt almindelig kælekatteejer, er det en stor udfordring at finde og importere en egnet avlskat.

Med Heides hjælp fandt jeg frem til en halv snes af de bedste og mest interessante BAL-opdrættere rundt omkring i Europa. Jeg sendte dem en e-mail med information om mig selv, mine planer og holdninger til opdræt, samt en beskrivelse af hvad det var for en killing, jeg søgte. Ingen af dem kunne hjælpe mig på kort sigt. De mest populære opdrættere havde lang ventetid, andre havde ingen killinger og havde enten ingen planer, eller "kun" planer om et variant-kuld.

Der var efterhånden gået et halvt år,

siden jeg begyndte at lede, og jeg var så småt ved at miste modet, men en dag så jeg en meget smuk lillamasket Balineser-dreng på Facebook. Han var fra et svensk opdræt ved navn Torparkattens. På opdrættets hjemmeside så jeg, at der var to nyfødte kuld, begge efter samme far som killingen fra Facebook. Jeg skrev til opdrætteren, som kunne fortælle, at der var fem piger. Den ene af mødrene var dog variant, og hun var endnu ikke helt sikker på, at alle pigerne blev langhårede. En havde navlebrok og kunne altså ikke bruges til avl. Hun ville selv beholde en af pigerne og en opdrætter i NY havde for længst reserveret en af hvert køn, så jeg var altså "sidste-vælger" blandt de fire piger.

Bianca netop ankommet til Danmark

Opdrætteren besluttede sig forholdsvis hurtigt for selv at beholde den cinnamonmaskede. Så var der en brun-, en chokolade- og en blå-masket tilbage. Jeg har altid foretrukket de lyse maskefarver, men faldt alligevel pladask for den lille chokolade-pige. Heldigvis var Heide enig med mig i, at hun var den smukkeste. Så jeg valgte at gå lidt på kompromis med mit farveønske, såfremt jeg fik chancen for at vælge hende. Desværre var opdrætteren fra New York også meget interesseret i hende og der skulle gå adskillige nervepirrende uger, før jeg fik besked om, at NY-opdrætteren var sprunget fra. Så hvis jeg ville havde den fine, lille, chokolademaskede pige, så var hun min - jeg sagde naturligvis ja tak.

Der var dog stadig langt over en måned til, jeg kunne hente Bianca, som hun hedder. De efterfølgende uger gik bl.a. med at få kontrakten på plads. Med hjælp og gode råd fra mine kloge mentorer og velvillighed fra opdrætteren blev den, lige som jeg gerne ville have den. Da Biancas far er PRA-bærer, skulle opdrætteren teste Bianca. Både testen og stamtavle-papirerne var åbenbart gået tabt i posten. Så der var spænding til det sidste, da jeg, blot en uges tid inden jeg skulle hente hende, fik at vide, at opdrætteren havde modtaget stamtavlerne, og at testen havde vist, at Bianca ikke bærer PRA.

Jeg ville gerne møde opdrætteren og Biancas forældre og se, hvordan de boede, så jeg besluttede mig for at køre til Hallstavik (en lille by ca. 100 km nord for Stockholm) for at hente Bianca. Min far, der ikke havde været i Stockholm, siden han arbejdede der som helt ung, meldte sig (næsten) frivilligt til at være medchauffør på turen.

Nu var min far og jeg så på vej mod Stockholm. Det var en lang, men hyggelig tur. Min far fortalte små historier fra, da han var ung og hver weekend kørte frem og tilbage mellem Stockholm og Sjælland. Vi tilbragte et døgn i den svenske hovedstad og næste eftermiddag satte vi kursen mod Hallstavik. Vi var i god tid, så vi kørte langs kysten derop og stoppede flere gange for at nyde synet af de smukke skærgårde.

Hallstavik, Biancas hjemby

Da vi endelig ankom på adressen i Hallstavik, var det første der mødte os en stor løbegård med smukke, nysgerrige orientalske katte. Vi kom inden for og hilste Anna-Lena, som straks hentede Bianca frem. Hun spandt og æltede løs, så snart jeg fik hende i armene. Det var kærlighed ved første blik, så det var heldigt, at hun også levede op til mine forventninger på andre punkter. Efter en kop kaffe og en hyggelig snak viste Anna-Lena os rundt i huset. Udover killingerne havde hun ca. 10 hjemmeboende voksne katte. Der var repræsentanter for næsten alle racer i kategori IV - faktisk manglede der kun en SYL. I kælderen var der tre store værelser; i det ene boede de fertile hankatte, et andet var parringsrum og det tredje var kattefrit område. I kælderen var der også et vaske-/fyrrum, hvor de kastrede hankatte gik, og de havde også adgang til en del af stueetagen. I resten af stueetagen boede katterødrene og deres store killinger sammen med en drægtig kat og et par ungcatter. Alle, på nær parret i parringsrummet, havde adgang til en af de tre løbegårde. Jeg må indrømme, at det var lidt af et kulturchok for mig, der kun var vant til to kælekatte. Men det var tydeligt at kattene blev plejet og passet og havde det godt alle sammen. Jeg har ikke selv ambitioner om et opdræt med så mange fertile katte, men det var dejligt at se, at det kan gøres på en forsvarlig måde.

Nu har Bianca rundet de 7 måneder og har været igennem sin første løbetid. Hun har det skønneste temperament og bliver smukkere for hver dag, der går. Hun kommer fint ud af det med Misty og er bedste venner med Gavin. Dermed er hendes vigtigste rolle udfyldt til fulde - hvis hun en dag får nogle skønne killinger, så er det bare en bonus.

Med venlig hilsen
Trine Vestergaard Nielsen

Bianca 7 mdr. gammel